

Bathóné Lakatos Csilla: A „versenyek versenye”

A patinás múltra visszatekintő Országos Középiskolai Tanulmányi Verseny 1923-as alapítása óta az ország legjobb képességű középiskolai tanulóit sorakoztatja fel. A diákok évről évre megmérettetnek a természettudományoktól a társadalomtudományokig, ki-ki a maga választott-szeretett tantárgyából. Az országos döntőbe kerülés korábban az elismerésen és büszkeségen túl az egyenes bejutást jelentette a nívós egyetemekre, főiskolákra, tovább erősítve ezzel a verseny színvonalát és a szereplés tétjét. Az OKTV számomra, még pedagógusként is, a „versenyek versenye” marad.

Az 1990/91-es tanévben a földrajz szeretete miatt, valamint tanárim, Tóth Jánosné és Tóth János ösztönzésére jelentkeztem az OKTV-re földrajz tantárgyból. Akárcsak napjainkban, a verseny akkor is négy részből állt. Egy esszé megírása jelentette az első lépést, amelynek sajátossága, hogy a kiadott három téma mindegyike egy komolyabb összefüggés lakóhelyre vonatkozó sajátosságait vizsgálta. Ebből választottam a számomra legtesthezállóbbat, melynek címe „Lakóhelyem népességének változásai 1945-től napjainkig” lett. A dolgozat elkészítése a mai középiskolások számára talán már-már megmosolyogtató folyamat volt. Számítógépek és internet hiányában hosszú órákat töltöttem könyvtárban, Google helyett a kartotékokat böngészve, kézzel vagy kezdetleges fénymásolóval készítve jegyzeteket. A kész munkát nem szövegszerkesztő programba gépeltem, hanem ósdi írógéppel pötyögtem az oldalakat, végig koncentrálni, mert egy elütés az oldal közepén azt jelentette, hogy kezdhetem az egészet elölről. A másolatok indigóval készültek, a függvényeket, ábrákat pedig áttetsző papírra rajzoltam, kézzel. Igazi alkotó-kutató munka volt, imádtam minden percét, és ami a legfontosabb, az egész az enyém volt.

A pályamunka leadása után került sor az első írásbeli fordulóra, melyet egy házi döntőn írtunk meg, gimnázium első (9.) osztályos tananyagból. Innen csak a legtöbb pontszámot elérték juthattak tovább a második fordulóba, ahol már a második (10.) földrajzanyagot kérték rajtunk számon tesztfeladatok formájában.

Azok a tanulók, akik mindkét fordulóban jól szerepeltek, bejutottak az országos döntőbe. 1991-ben 25 főt hívtak be erre a végső megmérettetésre. A Lehel Vezér Gimnáziumot ebben az évben ketten képviseltük Vidra Tamással. Az OKTV döntőre Budapesten került sor, ahol egy háromtagú bizottság tette fel kérdéseit a beadott dolgozatomból. A vizsgadrukk miatt nagyon izgatottan és megilletődötten válaszoltam, amely sajnos a végeredményemen is meglátszódott. Végül a 21. helyet sikerült megszereznem, de cseppet sem voltam csalódott, hiszen mindent megtettem a sikerért.

Az OKTV-s szereplés felnőtt fejjel átgondolva többet számított és adott egy egyszerű versenynél. Egyszerre jelent köszönetet és tiszteletet a tanárim iránt, gondolok itt Tóth Jánosné tanárnőre és Tóth János tanár úrra, akik biztattak, ösztönöztek, hittek bennem. Máig visszacsengenek tanárnő szavai, melyeket időről időre a folyosói találkozásainkkor intézett hozzám: „Csilla, hogy állsz a dolgozattal? Elolvashatom?”

Jelent kitartást, aminek a segítségével azon a nyáron strand helyett a könyvtárban kuksoltam, gyűjtöttem az adatokat, tényeket. Végül pedig egy jó adag lemondást, mert a versenyre való készülés miatt szalagavatón nem tudtam táncolni.

Mindent összevetve azonban az érzés, amit a döntőben szereplés jelentett, életem végéig elkísér és tanárként is próbálom megadni az arra fogékony tanítványaim számára.